

Piše: Jakob Kapus

Že dvajset let vzgajajo prvake

Kazina je v letih svojega delovanja s svojimi plesalci osvojila 215 naslovov državnih prvakov, 96 drugih mest in 51 tretjih. Na svetovnih prvenstvih smo na račun njenih plesalcev himno slišali 49-krat, domov pa so prinesli 41 srebrnih in 22 bronastih medalj. Letos bo za njimi dvajset let delovanja. Pogovarjali smo se z vodjo plesne šole Kazina **SILVESTRO PERČIČ**.

Na kaj ste najbolj ponosni?

Na to, da bomo z ekipo sodelavcev, učiteljev, trenerjev in koreografov, med katerimi so Mitja Popovski, Mirjam Podobnik, Mojca Uršič, Danijel Mišon in Željko Božič, skupaj že dvajseto leto, da se nam pridružujejo mladi, ki smo jih vzgojili sami, in nadgrajujejo naše poslanstvo in da imamo še vedno dovolj volje in energije, da si lahko postavljamo vedno višje cilje in nove izzive. Da uspevamo vedno znova, na vedno nov način privabiti v naše plesne dvorane ali na plesne predstave, ki jih ustvarjamo (kot sta Dejmo narest en šov in Where is the Diamond), veliko število mladih in mladih po srcu. Da imamo v teh letih res veliko pokazati. Da lahko s ponosom rečem, da naše delo v vseh pogledih predstavlja zdrav temelj naše družbe, da vzgajamo odgovorne mlade, da delamo dobro, kjerkoli se pojavimo. Ne dobro, odlično!

Ogledali ste si nešteto plesnih nastopov.

Kaj vam dandanes dvigne kocene?

Predvsem ples z dušo, energijo, sporočilnostjo, pristop, s katerim se koreograf loti podajanja zgodbe, in interpretacija, s katero me lahko prepriča posamezen plesalec. Ali pa energija skupine znotraj nje same in v odnosu do občinstva ...

Kje vidite največjo rezervo ali težavo v slovenskem plesnem prostoru?

Rezerva. Pravimo in vemo, da smo Slovenci plesni narod. Plešemo na tečajih, ustvarjamo plesne predstave, hodimo na festivale, kjer dobivamo priznanja; ples je šport, ki zagotovo

prinese Sloveniji največ medalj ... Ozavestili in izkoristili vseh potencialov, ki jih ustvarjamo, pa zagotovo še nismo. Tu naš čas šele prihaja. Iskanje možnosti in povezav tudi zunaj naših meja. Počasi bi nam že Evropa morala postajati tesna. Težava. Naj začnem z majhnostjo in vsemi karakteristikami, ki ji pritičejo, tudi če ne gre za ples? Raje kdaj drugič.

Kaj je ključno, da plesna šola vzgaja svetovne prvake?

Izjemno dobra baza rekreativcev, iz katere lahko izbiramo najbolj motivirane in pripravljene trenirati in vaditi več, za kar so potrebni izjemno dobri pedagogi in plesni učitelji. Od trenutka, ko imamo plesalce izbrane, pa predvsem trdo delo, da jih spravimo do zadovoljive tehnične ravni. Vse zgoraj naštetje je le dobra osnova. Za piko na i pa je potreben najboljši koreograf, ki zna izbrati primerno glasbo in narediti koreografijo, s katero ni predvidljiv, s katero uspe presenetiti, včasih pretresti, vedno pa izkoristiti vse potencialne plesalce. Brez motiviranih plesalcev, predvsem pa dolgoletne podpore in zaupanja staršev, tudi ne bi

šlo. Manjkajo samo še sponzorji, ki bi ples prepoznali kot izjemen potencial. Potem se nam tudi v naslednjih desetletjih ni treba bati, da na tekmovanjih ne bi več slišali slovenske himne ...

Kaj pa tisti, ki nimajo tekmovalnih ambicij, ampak se želijo imeti samo lepo?

Takšnih, ki se želijo imeti samo lepo, je v Kazini veliko več kot tekmovalcev, čeprav se naše kakovostno delo marsikdaj enači le s tekmovalnimi rezultati. Prav poseben izziv nam predstavlja ravno to, da vsakemu začetniku vzbudimo veselje do gibanja po glasbi.

Kakšno je stanje s stavbo Kazina?

Kazina je naše srce in naša duša. Ostajamo v Kazini; brez duše, ki poganja naša telesa, ne bi šlo. V kratkem bomo uredili svoj status v stavbi. Ne glede na vse pa upamo, da se bo tudi »speča Trnuljčica« zbudila iz sna in bo nekoč – upam, da ne v daljni prihodnosti – postala družabno stičišče meščanov. Stavba kar kliče po druženju in družabnih dogodkih in življenju, pa ne le plesnem, v njej.